

Doreen Virtue

Ontmoetingen met engelen

Voorwoord

Ervaringen met engelen

Heb je wel eens een engel gezien? Veel mensen is dat overkomen. Misschien heb ook jij een engel gezien, maar wist je dat niet. In dit boek kom je mensen uit alle lagen van de bevolking tegen die één ding met elkaar gemeen hebben: ze hebben een engel gezien.

Een engel zien is een ervaring met het goddelijke, of met iets wat meestal onzichtbaar wordt geacht. Er is een grote variatie in deze ervaringen. Sommige mensen zien metijd open ogen heuse engelen in renaissancestijl, met vleugels en al. Andere mensen hebben een engelenervaring in de vorm van contact met een verschijning van een dierbare overledene. Bij weer anderen verschijnt de engel in een droom, maar deze droom is dan indringend, extra levendig, en vaak profetisch. Nog weer anderen hebben contact met Jezus, Maria, een heilige of een avatar.

Tot de ervaringen met engelen behoren ook ontmoetingen op cruciale momenten met behulpzame onbekenden, die of-

wel ingrijpen, ofwel een belangrijke boodschap afgeven... en vervolgens spoorloos verdwijnen. Andere mensen nemen engelen waar door tekenen van boven te zien in de vorm van bijvoorbeeld onverklaarbare lichten, vonken en kleuren.

Als psychotherapeut leerde ik tijdens mijn opleiding dat wanneer mensen iets zien wat er niet is, er sprake is van een visuele hallucinatie. In feite heb ik klinisch met veel mensen gewerkt die schizofreen waren bevonden, maar die me vertelden dat ze dingen en mensen zagen die ik niet kon zien. Ik kan alleen maar speculeren hoeveel van mijn patiënten in feite achter de sluier van de hemel konden zien en engelen waarnamen, terwijl wij therapeuten die ten onrechte aanmerkten als hallucinaties.

Veel van de engelenervaringen waarover je in dit boek leest, zijn van kinderen, en dat zal geen verbazing wekken. Kinderen zijn nu eenmaal minder sceptisch en minder bezig met aardse zaken, twee factoren die naar mijn idee ervaringen van volwassenen met engelen in de weg staan. Een onderzoek van de universiteit van Ohio uit 1995, uitgevoerd door dr. William MacDonald, concludeerde dat kinderen statistisch gezien vaker helderziende en telepathische vermogens aan den dag leggen dan volwassenen.¹

Ik weet nog dat ik als kind vonkende lichten zag en me door die lichten heerlijk getroost voelde. Ik weet nu dat dit 'engelen sporen' zijn, oftewel de elektrische vonken die van bewegende engelen af komen, en ik ben ze mijn hele leven blijven zien. Ik heb altijd geweten dat wanneer ik de heldere lichtflitsen of de vuurwerkachtige vonken zag, dit een blij teken was dat de keuzes die ik maakte, bevestigde. Ik heb tot voor kort echter nooit over deze voorvallen gepraat. Nu ik

‘ervoor ben uitgekomen’ dat ik engelen zie, kom ik tot de ontdekking dat duizenden andere verstandige, mentaal gezonde, intelligente volwassenen ook engelensporen zien.

Als je je vol verwachting afvraagt of jij ook engelen kunt zien, zul je zeker genieten van het tweede deel van dit boek, waarin ik een gedetailleerd overzicht geef van de stappen die ik ook aan mijn cursisten leer die engelen willen zien. Veel mensen hebben deze stappen met succes toegepast om de visuele sluier te doorbreken en zo de engelachtige schepselen van de hemel te zien.

Er zijn engelen in alle soorten en maten

Volgens diverse opiniepeilingen gelooft tussen de 72 en 85 procent van de Amerikanen in engelen. Uit een recente enquête kwam naar voren dat ruim 32 procent van de Amerikanen zei wel eens een engel te hebben ontmoet. Een derde van de mensen die voor een peiling van het tijdschrift *The Skeptic* waren ondervraagd, vermeldde een ‘hemels wezen’ te hebben gezien. Tachtig procent van de bevolking gelooft in wonderen en een derde heeft wel eens een wonder meegemaakt, volgens een televisieopiniepeiling die CBS in 1999 hield. Je zou dus kunnen concluderen dat het *normaal* is in engelen en wonderen te geloven en dat een engel zien een vrij algemene ervaring is!

Maar hebben al die mensen het over hetzelfde wanneer ze zeggen dat ze in ‘engelen’ geloven? Iedereen schijnt zo zijn eigen definitie te hebben van wat een engel is. Voor mij is een engel iedereen die ons onzelfzuchtig helpt. Wanneer ik

het over engelen heb, bedoel ik meestal iemand uit de geestelijke wereld, zoals een overleden dierbare, een gevleugeld Bijbels soort engel, Jezus, of een heilige, en natuurlijk God.

Maar er verschijnen ook engelen op aarde. In een groot aantal verhalen in dit boek komt een ontmoeting met een ondoorzichtige, echte persoon voor die hulp biedt of een toepasselijke boodschap overbrengt. De persoon verdwijnt later op even mysterieuze wijze als hij verschenen is. Dit is het soort engel waarop de apostel Paulus ongetwijfeld doelde toen hij in zijn brieven aan de Hebreeërs schreef: 'en houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.'

Puur technisch gezien verwijst het woord 'engel' naar een geestelijk, niet-fysiek wezen met vleugels. De engelen zijn boodschappers die door onze Schepper naar ons toe worden gezonden om ons hulp, raad, steun en bescherming te bieden. Het bestaan van deze engelachtige wezens worden door alle grote oosterse en westerse godsdiensten onderkend.

Overleden dierbaren worden meestal gidsen genoemd, omdat ze als mens geleefd hebben. De implicatie is dat ze, nadat ze als feilbare mens op aarde hebben geleefd, wat dichter en minder verlicht zijn dan engelen, die geen aards leven hebben gehad. Natuurlijk is de spirituele waarheid dat we allemaal één zijn met God en de engelen. We zijn allemaal volmaakte scheppingen van God. In de droom die het leven is, blijkt het echter zo te zijn dat de engelen minder aards in hun denken zijn en daarom meer verankerd in een zuiver bewustzijn van liefde.

Jezus, Maria, de heiligen en andere grote spiritueel leermeesters worden meestal verlichte meesters genoemd. Ze

blijven sterk betrokken bij de aardebewoners en zijn toegankelijk voor allen die een beroep op hen doen, ongeacht godsdienstige oriëntatie of praktijk.

Ontmoetingen met engelen

Omdat zo veel mensen ervaringen met verschijningen en ontmoetingen met engelen hebben gehad, wordt er over de hele wereld vrij veel onderzoek gedaan en documentatie opgebouwd.

Zo heeft Emma Heathcote, een theologe van de universiteit van Birmingham in Groot-Brittannië, sinds 1998 een paar honderd mensen ondervraagd die ervaringen met engelen hadden gehad.² Het interessante is dat de deelnemers die tussen de 36 en de 55 jaar oud waren de meeste ervaringen met engelen hadden. Heathcote deelde haar onderzoeksgroep als volgt in:

- ♥ 26 procent zag een traditionele engel met vleugels.
- ♥ 21 procent zag een menselijke gedaante, die verscheen en weer verdween.
- ♥ 15 procent voelde een kracht of aanwezigheid.
- ♥ 11 procent zag een witte gedaante.
- ♥ 7 procent rook een ongewone, onverklaarbare geur.
- ♥ 6 procent werd omhuld door licht.
- ♥ 6 procent hoorde zomaar een stem, of hoorde de stem van de engel of de verschijning.
- ♥ 4 procent voelde of zag dat er vleugels om hen heen werden geslagen.
- ♥ 4 procent overige categorieën.

In dit boek lees je over allerlei ervaringen met engelen. Het eerste hoofdstuk bevat verhalen van mensen die met eigen ogen een geveleugeld lichtwezen hebben gezien. Het volgende hoofdstuk gaat over mensen die tijdens hun dromen ervaringen met engelen hadden. Zoals je zult lezen, zijn deze ervaringen bij lange na geen 'gewone' dromen.

Hoofdstuk drie laat je delen in de verbazingwekkende ervaringen van hen die een mysterieuze onbekende zagen verschijnen, die hen uit de problemen hielp en vervolgens spoorloos verdween. In hoofdstuk vier lees je over net zulke onbekenden, die in het leven van de verteller verschenen om een noodzakelijke of dringende boodschap over te brengen.

Verschijningen

Net als de mensen over wie je in hoofdstuk vijf zult lezen, had ik een ervaring met een verschijning, dat wil zeggen: ik zag een dierbare overledene en praatte met hem. Het gebeurde toen ik zeventien was. Mijn oma Pearl en opa ('Pop-Pop') Ben, waren op bezoek bij mijn ouders, mijn broer en mij, en ik was er heel blij over. Ze waren helemaal vanuit Bishop in Californië naar ons huis in de stad Escondido, vlak boven San Diego, gereden.

Maar omdat ik een puber was wilde ik eigenlijk liever bij mijn vrienden en vriendinnen zijn dan bij mijn familie. Pop-Pop moet dat begrepen hebben, want hij wilde me per se naar een feest brengen dat een van mijn beste vriendinnen op een zaterdagavond gaf. Tijdens de rit vertelde Pop-Pop me verhalen uit zijn eigen tienertijd. Ik voelde die avond

weer een heel hechte band met mijn grootvader toen hij me omhelsde voordat hij me afzette.

De volgende dag gingen Pop-Pop en oma Pearl weer naar huis. We hadden het allemaal een fantastisch bezoek gevonden. Om ongeveer zes uur 's avonds ging de telefoon. Ik zag dat mijn vader hevig schrok, hij riep uit: 'Néé!' Er was iets ergs aan de hand. 'Er is een ongeluk gebeurd,' zei hij tegen ons. 'Oma Pearl ligt in het ziekenhuis en Ben is dood.' Die woorden – 'Ben is dood' – kan ik nóg horen.

Mijn moeder, vader en broer werden overvallen door emoties. Ze riepen luid dat het niet waar kon zijn, huilden en omhelsden elkaar. Om aan mijn eigen gevoelens van verdriet te ontkomen ging ik naar mijn slaapkamer, deed de gordijnen dicht en pakte mijn gitaar.

Ik tokkelde afwezig op de snaren en voelde me vreselijk schuldig omdat ik niet om de dood van mijn opa hilde. Dat kwam niet doordat ik niet van hem hield, maar doordat ik oprecht het gevoel had dat mijn Pop-Pop Ben rust had en dat het niet nodig was verdrietig te zijn.

Opeens werd mijn aandacht getrokken door een blauw-wit licht vlak bij het voeteneind van mijn bed. In het midden van dat licht stond mijn Pop-Pop! Toen ik jaren later de eerste *Star Wars*-film zag, deed de scène waarin prinses Leia vanuit het opgeslagen geheugen van C-3PO werd geprojecteerd, me denken aan hoe ik mijn Pop-Pop zag. Hij was driedimensionaal en half zo groot als normaal, als een hologram van ruim een meter hoog.

Hoewel ik me niet herinner dat de mond van mijn opa bevoog, bracht hij zijn gedachten op me over met de mij welbekende stem. Wat hij op de een of andere manier telepathisch

op me overbracht, was: 'Je hebt gelijk dat je je zo voelt [een verwijzing naar mijn rustige gemoedstoestand]. Ik maak het prima.' Mijn schuldgevoel verdween en ik besepte dat het niet nodig was verdrietig te zijn. Pop-Pop maakte het goed.

Een groot aantal van de verhalen in de twee hoofdstukken over verschijningen heeft een gelijksoortig thema: een overleden dierbare vertelt aan een nabestaande dat hij of zij het goed maakt en dat niemand zich zorgen over hem of haar hoeft te maken. In het eerste hoofdstuk kom je mensen tegen die net als ik met open ogen hun overleden dierbare zagen. In het daaropvolgende hoofdstuk lees je verhalen van mensen die in hun droom contact met een overleden dierbare hadden. Net als met het hoofdstuk over engelen in dromen zul je inzien hoe bijzonder deze ervaringen met verschijningen in dromen zijn.

Parapsychologen definiëren verschijningen aan de hand van hun kenmerken, zoals hun vermogen in een oogwenk te verschijnen en te verdwijnen zonder een spoor achter te laten. Verschijningen kunnen ook door massieve voorwerpen, muren en gesloten deuren heen gaan. Ze lopen niet, maar glijden of zweven.³

Uit opiniepeilingen in Groot-Brittannië en de Verenigde Staten blijkt dat tussen de 10 en 27 procent van de gewone bevolking wel eens een verschijning heeft gezien waarbij een overleden dierbare werd waargenomen en er contact was met de overledene.⁴ Volgens schrijver, priester en socioloog Andrew M. Greeley van de General Social Survey van de universiteit van Chicago heeft bijna twee derde van de weduwen wel eens een verschijning gezien, meestal van de overleden echtgenoot.

Voorwoord

Greeleys onderzoek toont aan dat het geloof in een leven na de dood toeneemt en dat de meerderheid nu gelooft in het voortbestaan van de ziel. Hij schreef:

Afgaande op de gegevens van de General Social Survey is het geloof in een leven na de dood in de jaren negentig van de vorige eeuw veel algemener geworden dan het was in de jaren zeventig. Zo ongeveer 85 procent van de protestanten gelooft in een leven na de dood, en dat geldt voor alle gelederen. De verandering deed zich voor bij personen uit minderheidsreligies en bij personen die niet bij een religieuze groepering waren aangesloten. Het aantal katholieken dat in een leven na de dood gelooft, liep van 67 procent onder de personen die tussen 1900 en 1910 geboren zijn op naar 85 procent onder de personen die tussen 1960 en 1970 geboren zijn. Onder de katholieken die hadden gestudeerd, lag het percentage dat in een leven na de dood geloofde bijna 11 procent hoger dan onder de katholieken die na de middelbare school niet hadden doorgeleerd, en 16 procent hoger dan bij de katholieken die hun middelbare school niet hadden afge maakt.

Bij de joden liep het aantal van 17 procent onder de personen die tussen 1900 en 1910 geboren zijn op naar 74 procent onder de personen die tussen 1960 en 1970 geboren zijn. Ten slotte zij vermeld dat het aantal volwassenen zonder religieuze interesse dat gelooft dat de menselijke ziel na de dood voortbestaat, is gestegen van 44 procent naar 58 procent.⁵

Mensen die een verschijning hebben gezien, zeggen dat het er niet toe doet of men hen gelooft of niet. Ze wéten dat ze werkelijk contact hebben gehad met de levende geest van een overleden dierbare. Ze vertellen anderen echter niet vaak over hun ervaring, omdat ze spottend of sceptisch willen mijden. Maar wie een verschijning heeft waargenomen, vindt wel troost in het gezelschap van mensen die hen geloven en van mensen die zelf ook contact met een overleden dierbare hebben gehad. Ik denk dat het tijd wordt dat we voor onze spirituele opvattingen uitkomen en openlijk over onze ervaringen gaan vertellen. Pas dan kunnen we beseffen hoe algemeen het is. We kunnen ook baat vinden bij de liefdevolle en transformatieve wijsheid waarvan overleden dierbaren ons deelgenoot maken.

Hoezeer mensen die een verschijning hebben gezien ook volhouden dat ze contact met een overleden dierbare hebben gehad, de wetenschap vereist dat deze gebeurtenissen ook op andere manieren wordt geverifieerd. Er zijn twee manieren waarop wetenschappers de ervaring 'testen'. Ten eerste kijken ze of een persoon nieuwe informatie van een overleden dierbare heeft ontvangen, zoals: geeft een overledene je nauwkeurige informatie over de toekomst, of wordt je verteld dat er net iemand overleden is, en is dat iets wat je tot dat moment niet wist?

Ten tweede zijn onderzoekers altijd op zoek naar groepservaringen met verschijningen, waarbij meerdere personen dezelfde verschijning zien. Dergelijke groepservaringen worden al decennialang gemeld op het gebied van verschijningen van de Maagd Maria. In een onderzoek naar de ervaringen met verschijningen bij 283 personen zagen en hoor-

den in ongeveer een derde van de gevallen twee of meer mensen dezelfde overledene. Bij een gelijksoortig onderzoek werd ontdekt dat in 56 procent van de gevallen waarin sprake was van een verschijning, verschillende mensen de overleden dierbare tegelijk zagen.⁶

Dromen over engelen en overleden dierbaren

Is een ontmoeting met een engel of overleden dierbare tijdens een droom minder belangrijk dan een ervaring met een engel in waaktoestand? Uit mijn onderzoek en persoonlijke ervaringen blijkt dat beide soorten ervaringen met engelen even indringend zijn. Zo kwam mijn oma Pearl (de vrouw van Pop-Pop) twee jaar na haar overlijden in een droom bij me. Ze was heel echt, heel voelbaar, heel hoorbaar. Oma Pearl zei slechts twee woorden, maar die kan ik nóg horen: ‘Bestudeer Pythagoras.’

Ik werd wakker en zei: ‘Die van de driehoeken?’ Ik schreef haar woorden snel op een kladblok dat ik altijd op mijn nachtkastje had liggen. Mijn kennis van Pythagoras was beperkt tot middelbareschoolalgebra, en ik wist niet eens precies hoe ik zijn naam moest spellen.

Omdat ik oma vertrouwde, zocht ik op internet en in specialistische boekwinkels naar informatie en boeken over Pythagoras. Ik kwam erachter dat de filosoof uit de oudheid een strenge veganist was en dat hij en de leerlingen van zijn ‘mysterieschool’ in grotten bijeenkwamen om alchemie en alternatieve geneesmethoden te bestuderen. Tot de dingen die ze ontdekten, behoorden de vibratiepatronen van snaar-

instrumenten, en Pythagoras ontdekte met name de wiskundige formules achter de verschillende muzieknoten en akkoorden. De vibratie van elke toon zou een speciale geneeskrachtige eigenschap hebben.

Zijn onderzoek naar vibraties was verwant aan wat de Egyptenaren op het gebied van de numerologie deden – ze bedachten systemen die de basis van de tarot-orakelkaarten waren. Ik leerde dat elke tarotkaart een getal had en dat dit getal een speciale betekenis had. Ook de opschriften en plaatjes van de kaarten hadden unieke vibratie-eigenschappen. Wanneer iemand een vraag stelt en een tarotkaart trekt, trekt het vibratieritme van de gedachten en emoties van die persoon vanzelf een tarotkaart met gelijke vibratie-eigenschappen aan. Dit wordt ‘magnetische aantrekkingskracht’ genoemd.

Doordat mijn oma Pearl me dringend aanraadde Pythagoras te bestuderen, schiep ik uiteindelijk zelf een pak engelen-orakelkaarten, vergelijkbaar met de tarot, maar zonder negatieve of beangstigende kaarten. De kaarten hebben een eigen levenskracht vanwege de magnetische aantrekkingskracht die ervoor zorgt dat als antwoord op een vraag altijd de juiste kaart wordt getrokken.

De droom leidde ook tot mijn belangstelling voor de getallenleer. Ik ontdekte dat de engelen vaak tot ons spreken door ons ‘wakker te porren’ vlak voordat bepaalde getallenreeksen op klokken, nummerborden, uithangborden en op andere plekken verschijnen. Aan de hand van de informatie die hun engelen me gaven, bestudeerde ik de betekenissen van de verschillende getallenreeksen die mensen vaak zien, en ik schreef een hoofdstuk over de duiding van getallen in

mijn boek *Healing met engelen*. Later schreef ik er samen met Lynnette Brown een heel boek over, *Getallen van de engelen*.

Je zult merken dat een aantal van de dromen in dit boek verbluffende gevolgen heeft gehad. In sommige verhalen werd het leven van de dromer gered doordat een engel of overleden dierbare een dringende waarschuwing gaf.

Een van de eigenschappen die gewone dromen onderscheiden van echt bovennatuurlijke dromen, is dat bovennatuurlijke dromen bijzonder levendig zijn. In een studie van 229 paranormale dromen stelt John Palmer van de universiteit van Virginia dat 80,5 procent van de dromen als 'bijzonder levendig' werd omschreven.⁷ Ian Stevenson, werkzaam aan de universiteit van Virginia en expert op het gebied van onderzoek naar het paranormale, concludeerde dat de gegevens over paranormale dromen 'erop lijken te duiden dat levendigheid in dromen een kenmerk van bovennatuurlijkheid is'.⁸

Sommige engelenervaringen in dit boek doen zich voor wanneer mensen mediteren of in een healingsessie zitten. Voor mij zijn deze engelenervaringen even indrukwekkend en echt als alle andere soorten. Toen ik eens aan het werk was met een spiritueel genezer, was ik in een diepe trance. Plotseling zag ik vlak voor me een mannengezicht. Hoewel hij was gestorven voordat ik geboren werd en ik me niet herinnerde ooit foto's of filmopnamen van hem te hebben gezien, wist ik zeker dat dit mijn opa van moederskant was.

Mijn opa vertelde me dat hij spijt had van de manier waarop hij mijn moeder had opgevoed. Hij zei dat de fouten die hij als ouder had gemaakt, het gevoel van eigenwaarde van mijn moeder ernstig hadden aangetast, wat op zijn beurt

weer een negatieve invloed op mijn zelfbeeld had gehad. Ik voelde en hoorde iets zoeven, alsof jaren van emotionele pijn zich uit mijn lichaam losmaakten. Dit voorval had een diepgaande helende uitwerking op me, vergelijkbaar met de helende inzichten van de mensen die in dit boek hun verhaal vertellen.

Zou het slechts verbeelding kunnen zijn?

Je kunt je afvragen wat het verschil is tussen een hallucinatie en een echte paranormale ervaring. Arts en onderzoeker Bruce Greyson bestudeerde 68 mensen van wie klinisch was vastgesteld dat ze níét schizofreen waren. Hij ontdekte dat 34 personen uit deze groep, precies de helft, meldde wel eens een geestverschijning te hebben gezien.

De arts Ian Stevenson citeert onderzoeker D.J. West, die het definitieve onderscheid geeft tussen een hallucinatie en een echte bovennatuurlijke ervaring:

Pathologische hallucinaties vertonen meestal een nogal strak patroon, doen zich herhaaldelijk voor tijdens een duidelijke ziekte, maar niet op andere momenten, en gaan gepaard met andere symptomen en vooral met bewustzijnsstoornissen en het wegvallen van het besef van de normale omgeving. De spontane bovennatuurlijke (tegenwoordig vaak 'paranormaal' genoemde) ervaring is vaker een op zichzelf staande gebeurtenis die niet gepaard gaat met een ziekte of een bekende stoor-

nis, en waarbij beslist geen sprake is van verlies van het contact met de normale omgeving.⁹

In mijn klinische ervaring draait het bij hallucinaties, van het soort dat we associëren met geestesziekte, meestal om negatieve, beangstigende, met grootheidswaan verband houdende of paranoïde thema's. De persoon in kwestie gelooft dat de CIA hem bespioneert, of dat een instelling, persoon of geest het op hem gemunt heeft. Ja, natuurlijk zijn er mensen die het slachtoffer van vervolging zijn, maar de soorten engelen- en geestverschijningen die wij in dit boek verkennen, hebben allemaal één gemeenschappelijk kenmerk: de stemming, vooruitzichten of gezondheid van de desbetreffende persoon gaan er na de engelenervaring op vooruit. Dat is een zeldzaam, of zelfs ongekend gevolg bij een echte hallucinatie.

Na een hallucinatie voelen de meeste mensen zich onzeker, alsof ze hun greep op de realiteit verliezen. Na een echte engelenervaring voelen de mensen zich bemind, geborgen en geestelijk gezonder dan ooit. 'Alles valt nu op zijn plaats' is een veel gehoorde reactie na een engelenervaring.

Verder merken de parapsychologen Karlis Osis en Erlendur Haraldsson op dat tijdens de meeste hallucinaties de desbetreffende persoon meent dat hij of zij een levende mens ziet. Bij geestverschijningen gelooft de desbetreffende persoon echter dat hij of zij een overleden dierbare of verlichte meester ziet.¹⁰

Het is ook interessant op te merken dat Emma Heathcote, de onderzoeker uit Groot-Brittannië, de engelenervaringen van vijf blinden onderzocht en geen kwalitatief verschil op-

Ontmoetingen met engelen

merkte tussen wat zij bij engelenervaringen waarnamen en wat ziende mensen waarnamen.

Zien is geloven

Terwijl ik duizenden mensen leerde de engelen te zien, horen, voelen en kennen, heb ik veel geleerd over hoe de menselijke geest, het ego, de persoonlijkheid en de emoties allemaal de wens met deze hemelse wezens te communiceren beïnvloeden. In het laatste hoofdstuk van dit boek zal ik je door dezelfde processen leiden die ik mijn cursisten leerde, die vervolgens inderdaad engelen zagen.

Of je nu een engel in je droom ziet of met open ogen, of je nu een engel met vleugels, een behulpzame geheimzinnige onbekende, of je dierbare overleden familielid ziet, ik weet zeker dat je het niet erg vindt als ik mijn lievelingscitaat van de apostel Paulus nog eens herhaal:

‘en houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.’¹¹

DEEL 1

*Waargebeurde verhalen van mensen die
engelen hebben gezien**

* Opmerking van de auteur: Bepaalde mensen hebben me verzocht alleen hun voornaam of initialen te gebruiken.

Volwassenen die engelen hebben gezien

De engelenveer

KATE O'RIELLY

Het was 1998 en ik zat bij de EHBO, waar longontsteking was geconstateerd. Ik kreeg alle medicijnen die er zijn om deze ziekte te bestrijden en ik werd naar huis gestuurd met strenge instructies om in bed te blijven en al mijn medicijnen in te nemen. Toen ik het ziekenhuis uit ging, had ik het gevoel dat ik er eigenlijk had moeten blijven, maar er waren geen bedden beschikbaar. Alles wees erop dat ik vanwege mijn leeftijd en gezondheidstoestand snel zou herstellen als ik binnenshuis bleef en me aan de voorschriften hield.

Die avond lag ik te draaien en te woelen. Ik werd wakker gehouden door het geluid van de verdamper, maar viel ten slotte in een heel diepe slaap. Om precies 3.33 uur 's nachts werd ik wakker doordat er iemand in de kamer was. Eerst dacht ik dat een van de andere zieke gezinsleden op was en rondliep. Toen ik me in mijn bed omdraaide, begon mijn hart sneller te kloppen. In mijn kamer bevonden zich twee

heel grote gestalten. Terwijl ik mijn blik probeerde scherp te stellen, zei mijn brein telkens: 'Hoe past zoiets groots in mijn slaapkamer?'

De twee gestalten maakten me zonder woorden al snel duidelijk dat ze me beschermden terwijl ik sliep. Ik wist dat het engelen waren. Een van de engelen was een man van ongeveer drie meter lang. Hoe kon een drie meter lange figuur in mijn kamer passen (die maar tweeënhalve meter hoog was)? Zijn gewaad was heel mooi blauwgrijs en hij had een liefdevol gezicht dat genezing uitstraalde. De andere engel was helemaal wit. Haar energie was zacht en teder. Ze deed me denken aan de engelen waarover ik had gelezen toen ik nog klein was: half veren en half mens. Ik stak mijn hand uit om hen aan te raken, maar toen waren ze verdwenen. Ik viel weer in een rusteloze slaap.

's Morgens toen ik opstond was ik heel opgewonden over de 'droom' die ik over de engelen had gehad. Toen mijn dochter en kleindochter binnenkwamen om te kijken hoe ik het maakte, vertelde ik hun over mijn engelenbezoek. Mijn dochter was oud genoeg om sceptisch te zijn, maar mijn kleindochter van vier was onder de indruk en vond het een geweldig verhaal. Toen de opwinding was weggeëbd, hielp mijn dochter me het bed uit om naar de wc te gaan. Op dat moment begon mijn kleindochter te schreeuwen van opwinding en vreugde. Toen ik uit bed stapte, kwam er een vijftien centimeter lange veer mee die aan mijn koortsig been geplakt zat! We wisten niet wat we ervan moesten denken. Ik was verbaasd omdat er geen spullen met veren bij ons in huis zijn vanwege allergieën. Mijn dochter was sprakeloos en mijn kleindochter danste van vreugde omdat de

engel een geschenk had achtergelaten. Ze zei dat ze wist dat de droom niet echt een droom was, omdat engelen de mensen vaak 's nachts bezoeken. Natuurlijk was het een engel!

Ik haalde de bijzondere veer voorzichtig van mijn been en legde hem op het altaar in mijn slaapkamer.

De volgende nacht voelde ik dat ik zeker werd en niet beter. Ik besloot dat ik, als ik niet gauw beter werd, mijn arts zou bellen. Om 3.33 uur 's nachts werd ik opnieuw wakker door het gevoel dat er iemand in mijn kamer was. Ik draaide me om en daar stonden de engelen weer! Terwijl ik hen aankweek, vroeg de mannelijke engel me of ik bereid was met hen naar de hemel te gaan. In veel opzichten was ik dolblij dat ik hen iets hoorde zeggen en dat ze me uitnodigden met hen mee te gaan.

De engelen zeiden dat ze waren gekomen om me te helpen beslissen of ik in mijn lichaam wilde voortleven of niet. Ik dacht aan de vele dingen waarmee ik bezig was en aan de onafgemaakte zaken in mijn leven. Geen van die dingen leek belangrijker dan met de engelen meegaan. De liefde en tevredenheid die ze uitstraalden waren heel aantrekkelijk en ik wilde daar meer van ervaren. Plotseling moest ik echter aan mijn zeven jonge kleinkinderen denken. Al mijn vrienden hadden tegen me gezegd dat ze op aarde waren om een bepaalde reden, en ik maakte daar misschien wel deel van uit. Als ik op dat moment met de engelen meeding, zou ik niet de gelegenheid krijgen om in ieder geval afscheid van de kinderen te nemen en een laatste kus en knuffel te krijgen. Ik zei tegen de engelen dat ik voorlopig op aarde wilde blijven.

De engelen vertelden me dat als ik ervoor koos te blijven,

ik alleen maar in leven kon blijven als ik snel terugging naar de Eerste Hulp. Ze verdwenen even plotseling als ze gekomen waren. Zo snel mogelijk bracht mijn oudste dochter me naar het ziekenhuis. De longontsteking bleek veel erger te zijn geworden en de artsen zeiden dat ik net op tijd in het ziekenhuis was.

De volgende ochtend werd ik om 3.33 uur wakker in de hoop mijn engelen te zien, maar ze waren er niet. Ik vroeg me af of mijn verhuizing naar het ziekenhuis hen in de war had gebracht. Ik werd verdrietig bij de gedachte dat ik hen misschien nooit meer zou zien en ik vroeg me af hoe ik hen weer bij me zou kunnen brengen. Ik besepte dat ik meer vragen had moeten stellen. Ik had het gevoel dat ik een kans gemist had en ik twijfelde aan mijn besluit niet met hen mee te gaan. Ik huilde en had het gevoel dat ik rouwde om oude vrienden.

Mijn dochter en kleindochter kwamen later die ochtend op bezoek. Ik had het sinds de ochtend van de veer niet meer over de engelen gehad. Ik was te zwak en had al mijn energie nodig om beter te worden. Mijn dochter had ook veel aan haar hoofd en ik wilde haar niet belasten of bezorgd maken. Terwijl we over mijn ziekenhuiservaring praatten, moest mijn dochter ineens denken aan iets wat eerder die ochtend gebeurd was. Ze zei dat ze om 3.33 uur wakker was geworden en toen een sterk gevoel had gekregen over een belangrijke beslissing die ze probeerde te nemen. Het had haar erg verbaasd dat ze zo'n inzicht plotseling had gekregen terwijl ze lekker lag te slapen. Maar nu was haar besluit genomen – na vele maanden geworsteld te hebben, wist ze eindelijk wat ze moest doen.